

Bryssel, 27. toukokuuta 2019
(OR. en)

9728/19

JAI 590
CATS 82
COPEN 238
EUROJUST 107
EJN 50

ILMOITUS

Lähettiläjä: Puheenjohtajavaltio

Vastaanottaja: Neuvosto

Ed. asiak. nro: 9317/19

Asia: Vastavuoroinen tunnustaminen rikosasioissa: jatkotoimet
– Periaatekeskustelu

Neuvosto hyväksyi Itävallan puheenjohtajakaudella päätelmät "Edistetään vastavuoroista tunnustamista lisäämällä keskinäistä luottamusta" (EUVL C 449, 13.12.2018, s. 6).

Puheenjohtajavaltio Romania jatkoi työskentelyä niiden pohjalta ja arvioi EU:n nykyistä oikeudellista kehystä rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön alalla. Tarkoituksena oli selvittää, mitä tähän mennessä on saavutettu, arvioida mahdollisia puutteita tai aukkoja ja tutkia tapoja puuttua niihin tehokkaasti.

Tätä varten puheenjohtajavaltio julkaisi tausta-asiakirjan (6286/19) ja järjesti aiheesta keskusteluja rikosasiayhteistyöryhmässä ja CATS-komiteassa.

Liitteessä on puheenjohtajavaltion kerättyjen kommenttien pohjalta laatima selvitys.

Korostettakoon, että kyseessä on puheenjohtajavaltion selvitys, joten se heijastelee puheenjohtajavaltion näkemyksiä. Jäsenvaltioiden kanssa viimeksi CATS-komitean kokouksessa 13. toukokuuta 2019 käytyjen keskustelujen perusteella puheenjohtajavaltio on kuitenkin vakuuttunut siitä, että jäsenvaltioiden suuri enemmistö tukee tätä selvitystä. Huomattakoon myös, että vähemmistökannat on otettu yhtä lailla huomioon.

On huomattava, että tekstiin on tehty joitakin vähäisiä kielellisiä parannuksia sen jälkeen, kun jäsenvaltiot päättivät pysyvien edustajien kokouksessa 22. toukokuuta 2019 toimittaa puheenjohtajavaltion selvityksen neuvostolle.

Neuvostoa (oikeus- ja sisäasiat) pyydetään käymään tämän selvityksen perusteella periaatekeskustelu kokouksessaan 6.–7. kesäkuuta 2019.

Puheenjohtajavaltion selvitys jatkotoimista rikosasioissa annettujen oikeusviranomaisten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen alalla

I Johdanto

• Konteksti

Rikosoikeudellinen yhteistyö Euroopan unionissa on kehittynyt huomattavasti sen jälkeen, kun Eurooppa-neuvosto teki Tampereella (1999) päätöksen, jonka mukaan yhteistyön perustana olisi oltava vastavuoroinen tunnustaminen.

Tällä hetkellä EU:lla on rikosoikeudellisen yhteistyön alalla kattava oikeuskehys, joka perustuu oikeusvaltioperiaatetta ja perusoikeuksia koskeviin yhteisiin arvoihin. Kehyksen ytimessä ovat vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen perustuvat välineet.

Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä annettu neuvoston puitepäätos 2002/584/YOS on edelleen yksi tehokkaimmista säädöksistä tällä alalla. Lisäksi on useita muita säädöksiä, joista osaa käytetään suhteellisen usein (esim. puitepäätos 2008/909/YOS vapausrangaistuksista), kun taas toisia käytetään harvemmin (kuten puitepäätos 2008/947/YOS valvontatoimenpiteistä ja puitepäätos 2009/829/YOS valvontatoimista).

Rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä annetulla direktiivillä 2014/41/EU tavanomainen keskinäinen oikeusapu korvataan yhteistyömekanismilla, joka perustuu vastavuoroiseen tunnustamiseen erityisesti todisteiden hankkimisen osalta. Jäädättämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta annettu asetus (EU) 2018/1805 ja uusi ehdotus asetukseksi sähköistä todistusaineistoa rikosoikeudellisissa asioissa koskevista eurooppalaisista esittämis- ja säilyttämismääräyksistä täydentävät vastavuoroista tunnustamista koskevia EU:n välineitä rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön alalla.

- **Selvityksen tavoite**

Nyt vaikutti olevan hyvä hetki arvioida EU:n nykyistä oikeudellista kehystä rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön alalla. Tarkoituksena oli selvittää, mitä tähän mennessä on saavutettu, arvioida mahdollisia puutteita tai aukkoja ja tutkia tapoja puuttua niihin tehokkaasti.

Edellisen (Itävallan) puheenjohtajakauden aikana neuvosto painotti erityisesti keskinäistä luottamusta vastavuoroisen tunnustamisen edellytyksenä ja muita siihen liittyviä kysymyksiä. Neuvosto hyväksyi 7. joulukuuta 2018 aiheesta päätelmät "Edistetään vastavuoroista tunnustamista lisäämällä keskinäistä luottamusta" (EUVL C 449, 13.12.2018, s. 6).

Bukarestissa 7.–8. helmikuuta 2019 pidetyssä oikeus- ja sisäministerien epävirallisessa kokouksessa ministerit keskustelivat useista kysymyksistä, jotka liittyivät rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön tulevaisuuteen Euroopan unionin yhteisellä oikeudenkäyttöalueella.

Puheenjohtajavaltio esitti 11. helmikuuta 2019 asiasta käytävän keskustelun tueksi tausta-asiakirjan rikosasioissa annettujen oikeusviranomaisten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen alalla toteutettavista jatkotoimista, joilla varmistetaan rankaisemattomuuden välttäminen ja menettelytakeiden noudattaminen (6286/19).

Monet valtuuskunnat reagoivat myönteisesti puheenjohtajavaltion tausta-asiakirjassa esitettyihin kysymyksiin ja esittivät erittäin arvokkaita kommentteja ja mielenkiintoisia ajatuksia, jotka voivat toimia suunnannäyttäjinä alan tulevalle kehitykselle.

Itävallan, Bulgarian, Kroatian, Tšekin, Viron, Suomen, Ranskan, Kreikan, Saksan, Unkarin, Latvian, Alankomaiden, Puolan, Portugalin, Slovakian, Slovenian ja Ruotsin valtuuskunnilta saatiin kirjalliset vastaukset, jotka on koottu asiakirjoihin WK 2948/2019 + ADD 1 + ADD 2.

Kirjallisten vastausten perusteella puheenjohtajavaltio esitti 12. maaliskuuta 2019 täydentävän asiakirjan "Jatkotoimet vastavuoroisen tunnustamisen alalla rikosasioissa – Keskustelu puheenjohtajavaltion muistion pohjalta" (6999/19), joka oli perustana rikosasiayhteistyöryhmässä 18. maaliskuuta 2019 käydyille keskusteluille.

Puheenjohtajavaltio on pyrkinyt horisontaaliseen näkökulmaan painottamalla neljää aihetta, jotka liittyvät vastavuoroisen tunnustamisen välineiden soveltamiseen ja keskinäisen luottamuksen periaatteeseen:

- a) *Aranyosi*-tuomiossa vahvistettujen kriteerien tai vastavuoroisen tunnustamisen välineiden mukaisten tunnustamisesta kieltäytymisen perusteiden soveltamisessa todetut haasteet;
- b) vastavuoroisen tunnustamisen välineitä koskeva koulutus ja opastus;
- c) vastavuoroisen tunnustamisen välineiden soveltamisessa olevien puutteiden tunnistaminen ja mahdolliset ratkaisut näiden puutteiden korjaamiseksi;
- d) rikosasioissa EU-tasolla tehtävän oikeudellisen yhteistyön moitteettoman toiminnan mahdollistavan institutionaalisen kehyksen vahvistaminen ja tämän kehyksen hyödyntäminen kattavasti.

Aluksi on korostettava, että tällä selvityksellä ei pyritä esittämään tyhjentävää kantaa tähän asiaan. Selvityksessä keskitytään kysymyksiin, jotka koskevat vastavuoroisen tunnustamisen välineiden käytännön soveltamista ja jotka ovat puheenjohtajavaltion näkökulmasta merkityksellisiä, kun otetaan huomioon viimeaikainen kehitys rikosasioissa unionin tasolla tehtävän yhteistyön alalla. Selvityksellä ei myöskään rajoiteta yhdeksännen keskinäisen arviointikierroksen soveltamisalaa eikä sen tarkoituksena ole ennakoida kyseisen vertaisarvioinnin tuloksia.

II Puheenjohtajavaltion esittämät pohdittavat kysymykset

A. *Aranyosi*-tuomiossa vahvistettujen kriteerien tai vastavuoroisen tunnustamisen välineiden mukaisten tunnustamisesta kieltäytymisen perusteiden soveltamisessa todetut haasteet

Tämän aiheen taustalla oli ajatus kerätä jäsenvaltioilta mielipiteitä tunnustamisesta kieltäytymisen perusteista tai muista haasteista, joita on havaittu vastavuoroisen tunnustamisen välineiden soveltamisessa. Sen vuoksi puheenjohtajavaltio on pyytänyt jäsenvaltioita esittämään näkemyksensä tunnustamisesta kieltäytymisen perusteiden käytännön soveltamisesta vastavuoroista tunnustamista koskevien välineiden puitteissa yleensä. Lisäksi se on pyytänyt näkemyksiä mahdollisista tunnustamisesta kieltäytymisen perusteista, jotka liittyvät perusoikeuksien loukkauksiin eurooppalaisten tutkintamääräysten yhteydessä.

Jäsenvaltioiden toimittamien vastausten perusteella ei ole raportoitu tapauksista, joissa eurooppalaisen tutkintamääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä olisi vedottu perusoikeuksien rikkomiseen. Tunnustamisesta kieltäytymisen perusteisiin liittyvien muiden vaikeuksien osalta jotkin valtuuskunnat toivoivat selkeämpiä säännöksiä poissaolotuomioita koskevista vähimmäismenettelyvaatimuksista.

Rikosasiayhteistyöryhmän keskusteluissa tärkein kysymys on liittynyt vankilaoiloihin eurooppalaisten pidätysmääräysten täytäntöönpanon yhteydessä.

Tässä suhteessa suurin ongelma on tällä hetkellä *Aranyosi*-tuomion käytännön soveltaminen.

Euroopan unionin tuomioistuin antoi *Aranyosi*-tuomion vuonna 2016¹. Tämän tuomion tulkintaa voitaisiin laajentaa koskemaan myös puitepääöstä 2008/909/YOS², ja joissakin jäsenvaltioissa on jo käytännössä jouduttu tällaiseen tilanteeseen.

¹ Yhdistetyt asiat C-404/15 (*Aranyosi*) ja C-659/15 PPU (*Căldăraru*).

² Julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus yhdistetyissä asioissa *Aranyosi* ja *Căldăraru*, 128 kohta.

Tuomion jälkeen unionin tuomioistuimelle on esitetty useita muita kysymyksiä vankilaoista. Joissakin asioissa tuomioistuin on jo antanut tuomionsa (ks. esim. tuomio asiassa C-220/18 PPU, *ML*) ja muita asioita on vireillä (C-128/18, *Dorobanțu*).

Näissä tuomioissa on selkeytetty perusteita, jotka täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten on otettava huomioon, kun ne päättävät eurooppalaisista pidätysmääräyksistä. Puheenjohtajavaltion mielestä oli mielenkiintoista nähdä, miten jäsenvaltiot tulkitsevat näitä kriteerejä, ja pohtia, olisiko tulevaisuudessa harkittava yhteisiä työskentelymenetelmiä / yhteisiä suuntaviivoja tällä alalla.

Jäsenvaltioiden toimittamat tiedot olivat erittäin arvokkaita ja osoittivat, että EU-tuomioistuimelta odotetaan lisäohjeistusta erityisesti *Dorobanțu*-tuomiossa (C-128/18 – vireillä).

Aranyosi-tuomion mukaan vankilaolet eivät säännönmukaisesti ole tunnustamisesta tai täytäntöönpanosta kieltäytymisen peruste, mutta ne voivat olla perusteena eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon lykkäämiselle. Niiden perustella voidaan kieltäytyä täytäntöönpanosta vasta viimeisenä keinona poikkeustapauksissa. Tuomiota olisi myös tulkittava suppeasti ja sovellettava vain poikkeuksellisissa olosuhteissa tapauskohtaisesti, ei kaikkiin vireillä oleviin pidätysmääräyksiin. Olisi noudatettava *Aranyosi*-tuomiossa ehdotettua kaksivaiheista toimintatapaa. Rikosasiayhteistyöryhmän keskusteluissa on noussut esille kysymys siitä, miten ensimmäinen vaihe – eli täytäntöönpanovaltion suorittama yleisten puutteiden arvioiminen – olisi toteutettava käytännössä, jotta tuomion antaneelle valtioille voidaan toisessa vaiheessa lähettää yksittäisiä pyyntöjä.

Lisäksi vankilaoja koskevien lisätietojen pyytäminen ja asiaa koskevien asiakirjojen vastaanottaminen aiheuttavat lisäviivytyksiä eurooppalaisen pidätysmääräyksen varsinaisessa täytäntöönpanossa, jolloin puitepäätöksessä 2002/584/YOS asetettuja määräaikoja ei pystytä noudattamaan.

Paras ratkaisu näihin EU-tuomioistuimen viimeaikaisen oikeuskäytännön tulkintaan liittyviin haasteisiin tällä alalla olisi tietenkin poistaa kaikki mahdolliset perusoikeuksien loukkaukset, erityisesti vankilaolojen osalta. Koska tilanpuute on ilmeisesti yksi vaikeimmista vankilaoloihin liittyvistä kysymyksistä, ongelman ratkaisemisen olisi ensisijaisesti oltava tuomion antaneen valtion vastuulla, jotta voidaan palauttaa vahva keskinäinen luottamus muihin jäsenvaltioihin.

Lainsäädännöllisiä tai poliittisia kansallisen tason toimenpiteitä on jo toteutettu joissakin jäsenvaltioissa, joilla on ollut ongelmia tällä alalla, ja edistystä on tapahtunut tässä suhteessa.

Valitettavasti tällainen monimutkainen asia edellyttää asianmukaisia strategioita ja relevantteja ratkaisuja, jotka puolestaan vievät huomattavan paljon aikaa ja resursseja. Erilaisia toimenpiteitä ollaan kuitenkin toteuttamassa yksittäisissä jäsenvaltioissa ja kansainvälisen tason toiminnassa.

Näitä ovat muun muassa vankien kohtelua ja vankilaolojen parantamista koskevan Euroopan neuvoston olennaisen säännösten noudattaminen. Monet jäsenvaltiot osallistuivat myös puheenjohtajavaltio Romanian Sinaiaissa 1.–4. huhtikuuta 2019 järjestämään konferenssiin sekä Euroopan neuvoston ja EU:n Strasbourgissa 24.–25. huhtikuuta 2019 järjestämään korkean tason konferenssiin, jossa käsiteltiin ratkaisuja vankiloiden tilahtauteen.

Edellä esitetyn perusteella vaikuttaa siltä, että lyhyellä aikavälillä on tärkeämpää laatia selkeät yhteiset kriteerit, jotta jokainen täytäntöönpanovaltio esittäisi samat kysymykset ja jokainen tuomion antanut valtio toimittaisi samat tiedot, ottaen huomioon kunkin asianosaisen jäsenvaltion vankeinhoitojärjestelmän erityispiirteet. Tällaisten yhteisten kriteerien merkitys on tullut selväksi sellaisten tapausten perusteella, joissa täytäntöönpanovaltion pyytämät tiedot ja arvioinneissa esitetyt viittaukset voimassa oleviin standardeihin – joko Euroopan neuvoston tai Yhdistyneiden kansakuntien standardeihin tai muunlaisiin resursseihin (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomiot, kidutuksen ja epäinhimillisen tai halventavan kohtelun tai rangaistuksen estämistä käsittelevän eurooppalaisen komitean raportit jne.) – vaihtelevat huomattavasti jäsenvaltiosta toiseen.

Huomattava osa valtuuskunnista on sitä mieltä, että kysymys on edelleen erittäin tärkeä ja että joidenkin yhteisten ei-sitovien suuntaviivojen laatimisesta voisi olla hyötyä.

Puheenjohtajavaltio katsoo, että seuraavista näkökohdista on keskusteltava:

- 1. selkeän käsityksen muodostaminen ilmiön laajuudesta** – tämä prosessi on jo käynnissä, sillä hiljattain on pyydetty keräämään tilastotietoja niiden tapausten lukumäärästä, joissa eurooppalaiseen pidätysmääräykseen perustuvasta luovuttamisesta on kieltäydytty tai sitä on lykätty vankilaolojen vuoksi;
- 2. käytännön asiantuntemuksen kerääminen jäsenvaltioilta** EU-tuomioistuimen viimeaikaisessa oikeuskäytännössä vahvistettujen kriteerien varsinaisesta soveltamisesta niin tuomion antavan valtion kuin täytäntöönpanovaltion kohtaamien haasteiden ja parhaiden käytäntöjen osalta. Tämä voisi auttaa tunnistamaan toistuvat ongelmat ja parhaat ratkaisut;
- 3. yhteisten työskentelymenetelmien / yhteisten suuntaviivojen luominen** niitä kriteerejä varten, jotka on otettava huomioon sovellettaessa Aranyosi-tuomion mukaista kaksivaiheista lähestymistapaa käytännössä, erityisesti pyydettyä vankilaoloja koskevia tietoja. Tämä yhteinen työskentelymenetelmä / nämä suuntaviivat eivät luonnollisestikaan ole luonteeltaan sitovia, mutta ne antavat kuitenkin jonkin verran arvokasta tietoa siitä, miten EU-tuomioistuimen tuomioita voitaisiin tulkita ja minkä tyyppisiä tietoja jäsenvaltiot voisivat ensisijaisesti pyytää ja toimittaa.

Tällaisia toimia olisi kuitenkin harkittava vasta sitten, kun tuomioistuin on antanut tuomionsa asiassa *Dorobanțu*, koska se toivottavasti selkeyttää asiaa.

Olisi korostettava, että ehdotetut toimenpiteet eivät ole millään tavalla päällekkäisiä tulevan yhdeksännen keskinäisen arviointikierroksen puitteissa suunniteltujen toimien kanssa – tällä arviointikierroksella tarkastellaan yksityiskohtaisesti tilannetta "kentällä" – tai minkään EU:n toimielimen, erityisesti neuvoston, tekemän muun kehitystyön kanssa. Päinvastoin, puheenjohtajavaltion ehdotusten tavoitteena on tarjota kattava lähestymistapa sen suhteen, miten EU-tuomioistuimen tuomioita voitaisiin tulkita rajat ylittävän yhteistyön ja keskinäisen luottamuksen parantamiseksi.

B. Vastavuoroisen tunnustamisen välineitä koskeva koulutus ja opastus

Puheenjohtajavaltio pyysi valtuuskuntia esittämään näkemyksensä siitä, voitaisiinko vastavuoroista tunnustamista koskeviin välineisiin liittyvää koulutusta ja materiaaleja, myös tällä hetkellä saatavilla olevia suuntaviivoja, parantaa.

Vastaukset olivat hyvin yksityiskohtaisia ja antoivat paljon ajattelunaihetta ottaen huomioon, että vuodelta 2011 olevaa oikeusalan koulutusta koskevaa strategiaa³ arvioidaan parhaillaan ja että komissio laatii seuraavan strategian tämän arvioinnin perusteella. Vaikuttaakin siltä, että aihe on erittäin tärkeä EU:n tasolla tehtävän oikeudellisen yhteistyön merkityksen vahvistamisen kannalta.

Kun on kyse vastavuoroista tunnustamista koskevien välineiden soveltamiseen liittyvästä koulutuksesta, on huomioitava kaksi eri prosessia: EU-tasolla järjestettävä koulutus ja kansallisella tasolla järjestettävä koulutus. Nämä kaksi prosessia täydentävät toisiaan, ja ne on koordinoitava hyvin, jotta vältetään päällekkäinen työ ja hyödynnetään olemassa olevia resursseja parhaalla mahdollisella tavalla. Lisäksi on järjestetty alueellisia kursseja, joihin osallistuu alan toimijoita kahdesta tai useammasta naapurimaasta. Nämä hankkeet ovat erittäin tärkeitä rikosasioita koskevan alueellisen yhteistyön kannalta, koska niillä on suuri vaikutus keskinäiseen luottamukseen ja alan toimijoiden yhteistyöhön.

³ Ks. komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle: "Parannetaan luottamusta oikeuden saatavuuteen EU:ssa: eurooppalaisen oikeusalan koulutuksen uusi ulottuvuus", COM(2011) 551 final, Bryssel 13.9.2011.

EU:n tasolla toteutetut toimet, erityisesti Euroopan juridinen koulutusverkosto (EJTN), Euroopan unionin lainvalvontakoulutusvirasto (CEPOL) ja eurooppaoikeuden akatemia (ERA), samoin kuin Euroopan neuvoston HELP-foorumin EU:n ulkopuolella toteuttamat toimet ovat erittäin laadukkaita, ja alan toimijoilta on saatu myönteistä palautetta. Osanottajat ovat olleet tyytyväisiä myös oikeusalan oppilaitosten kansallisella tasolla tarjoamaan koulutukseen, jota on pidetty erittäin hyödyllisenä ja riittävän laadukkaana. Myös Eurojustilla ja Euroopan oikeudellisella verkostolla (EJN) on tärkeä rooli taitotiedon ja asiantuntemuksen levittämisessä osallistumalla koulutusseminaareihin, myös yhteistyössä EJTN:n kanssa. EJN:n yhteyshenkilöt hoitavat erityisesti Euroopan oikeudellisesta verkostosta annetun neuvoston päätöksen 2008/976/YOS⁴ 4 artiklan 3 kohdan mukaisia tehtäviään.

Myönteisestä palautteesta huolimatta näyttää kuitenkin siltä, että sekä kansallisen että EU-tason koulutusta vastavuoroisen tunnustamisen alalla olisi mahdollista parantaa. Tämä koskee erityisesti vastavuoroista tunnustamista ja parhaita käytäntöjä koskevan EU:n lainsäädännön soveltamisen nykyisiä haasteita. Koska ala on hyvin dynaaminen, koulutusmuotojen ja materiaalien saattaminen ajan tasalle on erittäin tärkeää. Itse asiassa jäsenvaltiot korostivat, että tällä alalla tarvitaan sekä kansallisia että EU-tason toimia.

Puheenjohtajavaltio katsoo, että seuraavista näkökohdista on keskusteltava:

1. Tietoisuuden lisääminen

Miten oikeusalan toimijat saavat tiedon vastavuoroisen tunnustamisen välineisiin liittyvän koulutuksen olemassaolosta? Heidän on tiedettävä, *mistä* tiettyä kurssia tai koulutusmateriaalia voi hakea, tai tietoa on toimitettava heille säännöllisesti. Käsityksemme mukaan kansallisilla viranomaisilla on merkittävä rooli tässä asiassa, ja niiden tehtävänä on varmistaa asianmukainen koordinointi vastaavien EU-viranomaisten kanssa. Peruskoulutuksen lisäksi myös jatkokoulutustoimet ovat erittäin tärkeitä.

⁴ EUVL L 348, 24.12.2008.

Kaikkien asiaankuuluvien EU:n kurssien kokoaminen yhteen keräämällä kaikki koulutustiedot yhteen paikkaan olisi myös erittäin hyödyllistä. Tässä yhteydessä Euroopan oikeusportaalien koulutusosion tuleva Euroopan koulutusfoorumi (ETP) tuo saataville kattavat ja johdonmukaiset tiedot kaikille oikeusalan ammattiryhmille EU:n eri jäsenvaltioissa tarjolla olevasta oikeusalan koulutuksesta ja poistaa tietojen tämänhetkisen hajanaisuuden.

2. Koulutusta saavien ryhmien ja koulutusaiheiden virtaviivaistaminen

Nykyisessä strategiassa etusija on annettu tuomareille ja syyttäjille. Ilmeisesti on kuitenkin tarpeen, että tuomarit osallistuisivat enemmän koulutustoimintaan. Monissa maissa tuomioistuintasolla ei ole mahdollista erikoistua oikeudelliseen yhteistyöhön rikosasioissa, ja tapausten satunnainen jakautuminen joissakin maissa edellyttää, että kaikki rikosasioita käsittelevät tuomarit ovat perehtyneet huomattavan useisiin EU-tason välineisiin, joita sovelletaan rikosoikeuden alalla tehtävässä EU-yhteistyössä.

Muita ryhmiä, joiden olisi saatava enemmän koulutusta, ovat yhtäältä ehdonalaisvalvojat ja vankeinhoitohenkilöstö ja – sikäli kuin mahdollista – tuomioistuinten henkilöstö ja muut oikeusalan ammattilaiset. Toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ja koulutustoimintaan osallistuvat ammattialajärjestöt voisivat arvioida tarkemmin näiden ryhmien erityistarpeita kansalliset olosuhteet huomioon ottaen. Tässä yhteydessä muistutettiin, että sekä Euroopan neuvosto, joka on hyväksynyt vankila- ja ehdonalaisvalvonnan henkilöstön palvelukseenottoa, valintaa, koulutusta ja kehittämistä koskevat suuntaviivat, että EPTA-verkosto (European network of Prison Training Academies) toimivat tällä alalla.

Koulutuksissa käsiteltävissä aiheissa olisi keskityttävä erityisesti tuleviin käytännön kysymyksiin, jotka liittyvät valvontatoimenpiteiden ja valvontatoimien soveltamiseen (puitepäätos 2008/947/YOS ja puitepäätos 2009/829/YOS), sekä EU-tuomioistuimen viimeaikaiseen oikeuskäytäntöön erityisesti puitepäätoksen 2002/584/YOS soveltamisen yhteydessä. Osa valtuuskunnista katsoi myös, että koulutusta eurooppalaista tutkintamääräystä koskevasta direktiivistä olisi järjestettävä jatkossakin systemaattisesti. Lisäksi mainittiin erikseen tarve lisätä vankeinhoitohenkilöstön tietoisuutta puitepäätoksen 2008/909/YOS säännöksistä.

3. Koulutusmateriaalien pitäminen ajan tasalla ja niiden asettaminen monien oikeusalan ammattilaisten saataville koulutusohjelmien jatkuvan digitalisaation avulla

Kyseessä on toistuva ongelma. Koulutusmateriaalia on päivitettävä säännöllisesti, mikä johtuu oikeuskäytännön jatkuvasta kehityksestä Euroopan tasolla ja myös uusien välineiden käyttöönotosta (esimerkiksi eurooppalainen tutkintamääräys ja lähitulevaisuudessa uusi sääntelykehys jäädyttämisen ja menetetyksi tuomitsemisen alalla (asetus (EU) 2018/1805)). EU:n koulutusmateriaali on myös käännettävä useammalle EU:n kielelle eikä vain ranskaksi ja englanniksi, jotta se tavoittaisi laajemman yleisön.

Digitaalisten ja etäkoulutusmuotojen jatkuva yleistyminen voi myös tuottaa myönteisiä tuloksia. Osanottajat voivat suorittaa tällaisia kursseja omassa tahdissaan internetin välityksellä tarvitsematta siirtyä paikasta toiseen (mikä vie usein paljon aikaa ja resursseja). Kasvokkain tapahtuva koulutus on kuitenkin edelleen keskeisessä asemassa, sillä se edistää hyvien käytäntöjen vaihtamista ja alan ammattilaisten välistä verkottumista ja viime kädessä vahvistaa keskinäistä luottamusta ja tehostaa oikeudellista yhteistyötä.

Kaikki nämä toimenpiteet mahdollistaisivat koulutusmateriaalin laajemman levityksen sellaisille ammatinharjoittajille, jotka eivät hallitse englantia tai ranskaa. Euroopan komissio, Eurojust ja EJN ovat myös toimittaneet erittäin hyödyllistä materiaalia ja käsikirjoja, joita oikeusalan ammattilaiset käyttävät päivittäin. Komissio julkaisee lähitulevaisuudessa uuden käsikirjan puitepäätöksestä 2008/909/YOS. Rikosasioissa tehtävän EU-yhteistyön asiantuntijoiden on pysyteltävä säännöllisesti ajan tasalla vastavuoroisen tunnustamisen ja keskinäisen luottamuksen alalla tapahtuvasta kehityksestä, ja komissio ja Eurojust ovatkin toteuttaneet merkittäviä toimia tämän varmistamiseksi. Joitakin esimerkkejä alan toimijoiden säännöllisesti käyttämistä asiakirjoista ovat komission laatima käsikirja eurooppalaisen pidätysmääräyksen antamisesta ja täytäntöönpanosta, suuntaviivat päätöksen tekemiseksi siitä, millä lainkäyttöalueella syyte olisi nostettava, eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13. kesäkuuta 2002 annettu neuvoston puitepäätös 2002/584/YOS sekä Eurojustin päivitetty katsaus EU-tuomioistuimen oikeuskäytäntöön. Komission kannattaisi keskipitkällä aikavälillä tutkia mahdollisuutta laatia uusia käsikirjoja eurooppalaisia tutkintamääräyksiä, valvontatoimenpiteitä ja valvontatoimia varten, kunhan tapauksia on riittävästi tällaisten aloitteiden käynnistämisen kannalta.

Tässä yhteydessä Euroopan koulutusfoorumi (ETP) tarjoaa käytännöllisen (sähköisen) pääsyn Euroopan oikeusportaalin kautta EU:n ja jäsenvaltioiden oikeusalan koulutukseen koko EU:ssa sekä EU:n oikeusalan ammattilaisille koulutusta tarjoavien tahojen, muun muassa EJTN:n, koulutusmateriaaleihin. Oikeusalan ammattilaiset pystyvät etsimään hakujensa aiheisiin liittyvää koulutusta ja myös itseopiskelumateriaalia.

EU:n tasolla laadittavien käsikirjojen lisäksi on tärkeää, että myös jäsenvaltioiden toimivaltaiset kansalliset viranomaiset laativat vastaavia käsikirjoja tai suuntaviivoja kansallisella tasolla.

4. Kouluttajien kouluttaminen ja tietämyksen levittäminen kansallisella tasolla

Rikosoikeuden alalla tehtävää yhteistyötä koskeva EU:n lainsäädäntö ja vastavuoroisen tunnustamisen välineet olisi sisällytettävä kansallisen tason kurssiohjelmiin. Lisäksi kouluttajien pitäisi saada koulutusta paitsi kyseisten lainsäädännön ja välineiden alalla myös sen maan oikeusjärjestelmästä, jossa koulutus tapahtuu (tai kun kyseessä on kansainvälinen koulutus, osanottajien kannalta merkityksellisten maiden oikeusjärjestelmistä), jotta osanottajat saavat paremman käsityksen kyseisen oikeusjärjestelmän (tai -järjestelmien) erityispiirteistä. Lisäksi voitaisiin pohtia tapoja, joilla koulutusta saaneet voisivat levittää tietämystään muille asiasta kiinnostuneille työtovereilleen. Tämä voitaisiin toteuttaa kirjoittamalla tiivistelmiä, välittämällä koulutusmateriaalia ja kouluttamalla itse työtovereita paikallistasolla. Vastavuoroisen tunnustamisen välineet hyvin tuntevien henkilöiden tietämyksen jakaminen työtovereille sekä kansallisella että EU-tasolla olisi myös hyödyllistä (esimerkiksi alan toimijoille rajatuilla verkkofoorumeilla, joilla voitaisiin esittää oikeudellisia ratkaisuja yksittäisiin kysymyksiin).

C. Vastavuoroisen tunnustamisen välineiden soveltamisessa olevien puutteiden tunnistaminen ja mahdolliset ratkaisut näiden puutteiden korjaamiseksi

Tässä yhteydessä puheenjohtajavaltio on pyrkinyt ottamaan huomioon seuraavat kaksi näkökohtaa: syyt tiettyjen vastavuoroista tunnustamista koskevien välineiden vähäisempään soveltamiseen, erityisesti puitepäättös 2008/947/YOS (valvontatoimenpiteet) ja puitepäättös 2009/829/YOS (valvontatoimet); sekä mahdollinen uusien säädösehdotusten tarve rikosoikeudellisissa menettelyissä noudatettavien prosessuaalisten oikeuksien ja rikosprosessin siirtämisen aloilla.

i) Puitepäättösten 2008/947/YOS ja 2009/829/YOS vähäinen käyttö

Suurin osa valtuuskunnista totesi, että puitepäättöksen 2008/947/YOS (valvontatoimenpiteet) ja puitepäättöksen 2009/829/YOS (valvontatoimet) vähäistä soveltamista tarkasteltaisiin yhdeksännen keskinäisen arviointikierroksen aikana, eikä asiasta ole näin ollen tarpeen keskustella tässä yhteydessä. Samaa aihetta käsiteltiin myös Wienissä 21.–23. marraskuuta 2018 pidetyssä Euroopan oikeudellisen verkoston 51. täysistunnossa, ja kokouksen päätelmät esitettiin asiakirjassa 14574/18.

Koska useat valtuuskunnat olivat panostaneet tähän kysymykseen, puheenjohtajavaltio kuitenkin katsoo, että olisi hyödyllistä esitellä lyhyesti kyseisten valtuuskuntien näkemykset esimerkiksi ristiintarkastusta varten. Tällä ei pyritä vaikuttamaan yhdeksännen keskinäisen arviointikierroksen tuloksiin. Kuten jäljempänä esitetään, puheenjohtajavaltion valtuuskuntien vastausten huolellisen tarkastelun jälkeen esittämät johtopäätökset vastaavat suurelta osin EJN:n 51. täysistunnon tuloksia.

Puheenjohtajavaltio katsoo, että seuraavista näkökohdista on keskusteltava:

- On tärkeää selvittää, johtuuko kahden puitepäättöksen (puitepäättös 2008/947/YOS ja puitepäättös 2009/829/YOS) vähäinen soveltaminen siitä, että alan toimijat eivät ole tietoisia puitepäättösten tarjoamista oikeudellisista mahdollisuuksista, että heillä ei ole riittävästi kokemusta niiden soveltamisesta vai siitä, että alan toimijat eivät pidä näitä kahta puitepäättöstä asianmukaisina yhteistyövälineinä, jotka vastaisivat heidän käytännön tarpeisiinsa. Esimerkkinä voidaan mainita, että yksi valtuuskunta on viitannut valvontatoimiin, joiden mukaan tuomarin on vahvistettava syytetyn antamien tietojen luotettavuus. Siinä vaiheessa kun tiedot on saatu potentiaaliselta täytäntöönpanovaltiolta, vastaaja on saatettu jo tuomita, mikä tekee pyynnön tarpeettomaksi. Näin ollen vaikuttaa siltä, että monissa tapauksissa lisätietojen vaihtoon tarvittava lisäaika johtaa menettelyaikojen pitenemiseen huomattavasti, jolloin asianomaisissa säädöksissä vahvistetut määräajat ylittyvät ja toimenpiteitä ei voida enää soveltaa.
- On myös tärkeää selvittää, johtuuko näiden kahden puitepäättöksen vähäinen soveltaminen yksinkertaisesti keskeisten menettelysäännöksiin puutteellisesta yhdenmukaistamisesta ja siitä, että säädösten saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä on eroja, jolloin päätösten tunnustaminen on käytännössä mahdotonta (yksi valtuuskunta viittasi erityisesti oikeusjärjestelmien eroihin, jotka tekevät välineistä käyttökelvottomia).

Puheenjohtajavaltio olettaa, että tämä työhypoteesi tarkistetaan yhdeksännen keskinäisen arviointikierroksen aikana.

- ii) Mitä tulee kysymykseen siitä, tarvitaanko rikosoikeudellisissa menettelyissä noudatettavien prosessuaalisten oikeuksien alalla uutta lainsäädäntöä, useat valtuuskunnat mainitsivat, että rikosprosessioikeuteen liittyvissä asioissa jäsenvaltioiden välillä on edelleen merkittäviä eroja. Tämän vuoksi on analysoitava tarkasti, ovatko lainsäädäntötoimet tällä alalla suositeltavia ja tarpeellisia. Eräät muut jäsenvaltiot kuitenkin ilmoittivat selkeästi, ettei kyseisellä alalla ole tarpeen toteuttaa uusia lainsäädäntötoimia ainakaan tässä vaiheessa. Puheenjohtajavaltio katsoo, että keskusteluja olisi jatkettava.

iii) Mahdolliset lainsäädäntöehdotukset rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön alalla

Oikeusalan toimijoiden näkemyksen mukaan EU-lainsäädäntö rikosasioissa tehtävän EU-tason oikeudellisen yhteistyön ja erityisesti vastavuoroisen tunnustamisen välineiden osalta on riittävän laaja ja kattaa monia eri näkökohtia. On kuitenkin tarpeen tehostaa nykyisten välineiden soveltamista ja parantaa oikeusalan toimijoiden tietämystä jatkuvan koulutuksen ja tiedottamisen avulla.

Rikosprosessin siirtämisen osalta todettakoon, että tällä hetkellä EU:n jäsenvaltiot toteuttavat keskinäiset rikosprosessien siirrot Euroopan neuvoston välineiden avulla tai vastavuoroisuutta noudattaen. Jäsenvaltiot mainitsivat useaan otteeseen kaksi yleissopimusta eli eurooppalaisen yleissopimuksen rikosoikeudenkäynnin siirtämisestä (Strasbourg 1972) sekä keskinäistä oikeusapua rikosasioissa koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen (Strasbourg 1959) ja erityisesti sen 21 artikla ('Syyttämispyyntö'). Ne sisältävät toimivia ratkaisuja tilanteisiin, joissa menettely on siirrettävä toiseen valtioon.

Ensi näkemältä näiden välineiden käyttämisen pitäisi riittää. On jäsenvaltioita, jotka katsovat, että oikeuskehys on riittävän kattava ja että se toimii tyydyttävällä tasolla. Toisaalta joissakin jäsenvaltioissa vireillä olevien tapausten määrä on osoittanut, että joskus näin ei ole. Lisäksi vain 13 jäsenvaltiota on sopimuspuolena eurooppalaisessa yleissopimuksessa rikosoikeudenkäynnin siirtämisestä. Toinen toimiva vaihtoehto on, että jäsenvaltiot esittävät menettelyjen siirtämistä koskevat pyynnöt vastavuoroisuuden pohjalta, mikä on mahdollista vain, jos molemmat valtiot sallivat tällaisen vastavuoroisuuteen perustuvan yhteistyön. Keskinäistä oikeusapua rikosasioissa koskevan vuoden 1959 yleissopimuksen 21 artiklan soveltaminen on myös osittain ongelmallista. Ilman yksityiskohtaista analysointia puheenjohtajavaltio – joidenkin jäsenvaltioiden tukemana – katsoo näin ollen, että EU:n tasolla sovellettavalla erityisellä välineellä voisi olla näitä kahta välinettä pidemmälle menevät tavoitteet, onhan yleissopimuksien hyväksymisestä jo pitkä aika. EU:n säädös voisi myös tarjota parempia ratkaisuja EU:n tason yhdenmukaistamiseen tai lähentämiseen, mikä johtaisi parempiin tuloksiin kuin nykyinen Euroopan neuvoston välineiden soveltaminen.

Menettelyn siirtämistä voidaan käyttää esimerkiksi silloin, kun on ilmeistä, että rikosoikeusjärjestelmän tavoite voidaan saavuttaa paremmin täytäntöönpanovaltiossa (jos esimerkiksi todisteet olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltioon henkilön asuinpaikan vuoksi, jos rikos on tapahtunut enimmäkseen täytäntöönpanovaltion alueella tai jos suurin osa todisteista sijaitsee siellä). Menettelyn voidaan siirtää myös silloin, kun luovuttamista ei voida saattaa päätökseen eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteella. Luovuta tai tuomitse -periaatteen soveltaminen on tässä yhteydessä pätevä vaihtoehto sen varmistamiseksi, että rikosprosessin tavoitteet saavutetaan ja oikeus toteutuu täysimääräisesti (just desert).

Tällainen ehdotus ei ole uusi. Ruotsin puheenjohtajakaudella vuonna 2009 esitettiin ehdotus puitepäättökseksi rikosprosessin siirtämisestä, mutta tästä 15 jäsenvaltion esittämästä aloitteesta ei päästy sopimukseen.

Puheenjohtajavaltio katsoo kuitenkin, että nyt voisi olla aika arvioida tilannetta uudelleen tällä nimenomaisella alalla. Tällainen prosessi voisi käynnistyä vaiheittain, ja seuraavia seikkoja voitaisiin käsitellä tulevaisuudessa keskipitkällä aikavälillä:

a) selkeän kuvan muodostaminen luovuta tai tuomitse -periaatteen käytännön soveltamisesta EU-tasolla eurooppalaiseen pidätysmääräykseen liittyvissä menettelyissä keinona välttää rankaisemattomuus ja suhteessa niihin eurooppalaisiin pidätysmääräyksiin, joiden täytäntöönpanosta on kieltäydytty. Lisäksi niiden tapausten osalta, joissa eurooppalainen pidätysmääräys on annettu rangaistuksen täytäntöönpanoa varten, olisi arvioitava, voiko täytäntöönpanovaltiona oleva jäsenvaltio voimassa olevan oikeuskehyksen puitteissa ottaa hoidettavakseen etsitylle henkilölle langetetun rangaistuksen täytäntöönpanon;

b) sen selvittäminen keskipitkällä aikavälillä, onko tarvetta esittää rikosprosessin siirtämistä koskeva laajempi lainsäädäntöehdotus, mukaan lukien toimivaltaristiriidoista annetun puitepäättöksen 2009/948/YOS säännösten arviointi. Tulevaisuudessa voitaisiin ensin laatia selkeä arvio vireillä olevien tapausten siirtämisten lukumäärästä ja vaihtoehtoisten (EU:n ulkopuolisten) välineiden käytännön soveltamisesta.

D. Institutionaalisen kehyksen parantaminen, jotta rikosasioissa tehtävä oikeudellinen yhteistyö toimii moitteettomasti

Tästä aiheesta käydyssä keskustelussa on käynyt ilmi, että jäsenvaltiot ovat yhtä mieltä siitä, että Eurojustilla ja EJN:llä on keskeinen rooli rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön edistämisessä, mistä ovat osoituksena niiden tärkeimmät saavutukset. Jäsenvaltiot ovat korostaneet tarvetta säilyttää nykyinen tilanne siltä osin kuin on kyse Eurojustin ja EJN:n osallistumisesta rikosasiayhteistyöryhmän toimintaan.

Valtuuskuntien suuri enemmistö katsoo, että EJN:n verkkosivut toimivat erittäin hyvin, ja kaikki sen sähköiset työkalut (esim. oikeudellinen kartasto, *Fiches Belges* -vertailu, oikeudellinen kirjasto) ovat erittäin hyödyllisiä ja käyttäjäystävällisiä tuomareiden, syyttäjien ja keskusviranomaisten edustajien näkökulmasta. EJN:n verkkosivuja pidetään itse asiassa EU:n oikeusalan toimijoiden kannalta parhaana paikkana löytää relevanttia tietoa EU:n tasolla sovellettavista vastavuoroisen tunnustamisen välineistä.

Monet valtuuskunnat mainitsivat erityisesti Eurojustin ja EJN:n onnistuneina aloitteina.

On kuitenkin syytä mainita tiettyjä seikkoja, joilla voitaisiin tehostaa sekä Eurojustin että EJN:n toimintaa:

1. Eurojustin ja Euroopan oikeudellisen verkoston osalta:

- Eurojustin ja EJN:n olisi jatkossakin osallistuttava aktiivisesti esteiden poistamiseen ja parhaiden käytäntöjen tunnistamiseen vastavuoroisen tunnustamisen välineiden soveltamisessa.
- Eurojustin ja EJN:n laatimat asiakirjat vastavuoroisen tunnustamisen välineiden käytännön soveltamisesta ovat erittäin hyödyllisiä alan toimijoille. Tässä yhteydessä viitattiin erityisesti yhteenvetoon eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä annettua puitepääöstä koskevasta EU-tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja varojen takaisin perimistä koskevaan raporttiin sekä eurooppalaista tutkintamääräystä koskeviin EJN:n päätelmiin.

2. Eurojustin osalta:

- Olisi varmistettava, että Eurojustilla on pääsy nykyisille ja tuleville foorumeille, kuten komission valmistelemalle suojatulle foorumille sähköisen todistusaineiston vaihtamista varten.
- Olisi varmistettava, että Eurojustilla on asianmukaiset taloudelliset resurssit, jotta se voi jatkaa toimintaansa ainakin nykyisten edellytysten mukaisesti.

3. Euroopan oikeudellisen verkoston osalta:

- Pääsihteeristön on tärkeää toimittaa EJN:n täysistunnon päätelmät säännöllisesti jäsenvaltioiden valtuuskunnille. Kunkin jäsenvaltion on myös levitettävä näitä päätelmiä kansallisella tasolla, jotta monet oikeusalan toimijat pystyvät hyödyntämään tietoja.
- On myös varmistettava, että Eurojustilla on riittävät resurssit, jotta se voi säilyttää EJN:n toiminnan ennallaan.

4. Rikosasiayhteistyöryhmän osalta:

Puheenjohtajavaltion järjestämän rikosasiayhteistyöryhmän roolia koskeneen kuulemisen jälkeen tähän aktiiviseen vuoropuheluun osallistuvat jäsenvaltiot ovat esittäneet useita arvokkaita ajatuksia:

- pannaan rikosasiayhteistyöryhmän keskusteluissa säännöllisesti merkille, missä määrin vastavuoroisen tunnustamisen välineitä sovelletaan;
- kutsutaan Eurojust ja EJN sekä tarvittaessa muita oikeudellisen alan verkostoja rikosasiayhteistyöryhmän kokouksiin, joissa käsitellään niiden kannalta mielenkiintoisia asioita tavallisen lainsäätämisyjärjestyksen puitteissa;

- yksilöidään uusia haasteita ja hyviä käytäntöjä sekä keskustellaan EU-tuomioistuimen uusien tuomioiden mahdollisesti herättämistä kysymyksistä ja toistuvista käytännön ongelmista;
- otetaan rikosasiayhteistyöryhmän (yleiset asiat) kokousten esityslistoille vastavuoroisen tunnustamisen välineisiin liittyviä yksittäisiä ja käytännönläheisiä kysymyksiä ja pyritään löytämään niihin ratkaisuja.

5. **Komission osalta:**

Useat valtuuskunnat mainitsivat komission arvokkaan panoksen institutionaalisella tasolla, erityisesti sen järjestämät asiantuntijakokoukset EU:n välineistä ja varsinkin vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta EU:n tasolla. Ne katsoivat, että näitä kokouksia olisi tulevaisuudessa järjestettävä säännöllisesti, jotta voidaan keskustella kaikista vastavuoroisen tunnustamisen välineistä ennen niiden täytäntöönpanoa ja sen jälkeen.

Puheenjohtajavaltio katsoo, että tässä yhteydessä on keskusteltava seuraavista näkökohdista:

1. Eurojustin ja EJN:n olisi edelleen keskityttävä käytännönläheiseen ja operatiiviseen toimintaansa. Jotta ne pystyvät suorittamaan tehtävänsä mahdollisimman hyvin, Eurojustille olisi osoitettava asianmukainen budjetti sovellettavan rahoituskehyksen puitteissa; budjetti ei saisi millään tavoin haitata Eurojustin ja EJN:n päivittäistä toimintaa. Niiden olisi jatkettava työtä – myös Eurojustin kansallisen koordinoitijärjestelmän (ENCS) puitteissa – sen määrittämiseksi, kummalla on paremmat mahdollisuudet käsitellä konkreettisia tapauksia. Mitä tulee tuleviin lainsäädäntöehdotuksiin, jotka edellyttävät palautetta alan toimijoilta, Eurojust ja EJN tai mikä tahansa muu asianmukainen oikeudellinen verkosto voitaisiin kutsua rikosasiayhteistyöryhmän kokouksiin varhaisessa vaiheessa tapauskohtaisesti, jotta ne voisivat esittää arvokkaat näkemyksensä oikea-aikaisesti kuulemisprosessin puitteissa.
2. Rikosasiayhteistyöryhmän olisi säilytettävä nykyinen työskentelymenetelmänsä, mutta sen olisi arvioitava sen hetkisen tilanteen pohjalta määrääjain, olisiko yleisten asioiden kokouksia pidettävä useammin kuin kerran puolessa vuodessa.